

чинался словами: “Все больше склоняюсь к выводу, что уже пора заняться воспоминаниями”.

Говорила, что не чувствует своего возраста: “Чувствую себя так, как чувствовала в 40 лет”.

Была человеком с высоким чувством солидарности. Всегда готовой прийти на помощь. Вытаскивала меня из драматических ситуаций, в которые я попадала.

Как же так вышло, что Ира умерла?

Понимала ли она, что умирает? Нет. Она не прощалась ни разу, ни разу не говорила: “Слушай, вдруг я умру, то ...”

И Слава Богу, что она не поняла, что умирает, что она не пережила ужас смерти.

Ужасно больно...

АННА КИСЛАЯ

Напоследок.

В стихах и немножко нервно

І.Б.

Смерть твоя — втрата. Смерть твоя — драма.
Для тих, хто любив тебе, це — психотравма.
Не заживатиме ще дуже довго —
Ти якраз встигнеш дістатися Бога,
Або, інакше, Вищої Сили,
В котру ти вірила ще до могили.
Там, нагорі, теж оцінять харизму,
Подискутують з твоїм афоризмом —
“Поки живі ми — все не остаточно” —
Адже Душа є безсмертною. Точно.
Істинно так. Тож і Там є життя —
Із Абсолютом наше злиття!

ВИКТОР РЫБАЧЕНКО,

друг Иры со студенческих лет и на всю жизнь

Пам’яті Ірини Бекешкіної

Спасибі, що ти була.
Що вибила, мов на металі,
Слід свій. А що надалі?
Куди вона вибула і пішла —
Душа твоя невгамовна?
Куди полетіла, повна
Ще свіжих земних турбот,
Болей, марнот, гризот?
Цей твій вічний цейтнот
Від лавини різних турбот —
Дівчина — Дон Кіхот!